

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt IV. Amor incommodorum, & cupiditas patiendi cum Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ostendit cruentum recenti vulnere; eamq; his verbis graviter admonuit: *Elanditias inepti amoris posthac vide ne requiras. Hic igitur contemplare quid diligas, & quamobrem diligas. Hic ego totius puritatis delicias tibi pollicebor obtinendas. Quod ipse quâ fide ac liberalitate præstiterit, quâmq; illa liquidas sanctâsq; voluptates ex aperto Sponsi sui latere haurire solita sit; videre licet in ejus vita.*

l. 2. c. 1.

Rectè igitur autor libelli de Christi imitatione: *Sisemel* (inquit) *perfectè intrôisses in interiori JESU, & modicum de ardenti amore ejus sapuisses: tunc de proprio commodo vel incômodo nihil curares, sed magis de opprobrio illato gauderes. At mellitè, ut solet, præsertim in suavi argumento S. Bernardus: Sit suavis, ait, & dulcis affectui tuo Dominus JESUS, contra malè ubique dulces vitæ carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinè, quemadmodum clavus clarum expulit. Vincet, inquam, dulcedo dulcedinem; sed casta impuram, solida vanam, divina terrenam; hoc est, dulcedinem mundi, dulcedo Crucifixi. His enim tribus quasi gradibus (quod ad rem præsentem attinet) ad Christi crucifixi amplexum ascendes: quorum iste primus est, ut noxias omnes atque impuras voluptates averferis. Alter, ut etiam vanas & superfluas abdicas. Postremus, ut etiam ab innoxij licitis ex Christi amore abstineas; immo his opposita, de carnis commodis adversantia, diligas: de quo nobis sermo futurus est amplior capite sequenti.*

Serm. 20. in Cant.

CAPUT IV.

Amor incommodorum, & cupiditas patiens cum Christo.

§. I.

Hunc item affectum exercitationis propositæ fructum est.

JAm verò amor incommodorum, vexationum, dolorum, & ejusmodi reliquarum acerbitatum, quibus hæc abundat vita mortalis, uti fructus est superiori cognatus, eadèmq; causas moventes atque efficientes habet; ita nec o- peroso negotio in ejus se inserit animum, cui familiaris sit atque amica Jesu crucifixi contemplatio.

Quemadmodum enim (ut ab Romano Oratore id mu- *L. de orat.* tuer) cùm in sole ambules, etiamsi ob aliam causam ambules, sit naturâ tamen ut coloreris: ita qui ad umbram Crucifixi multùm sedeat, ejusq; livorem ac vulnera contempletur attentius, etiamsi non id agat fortassis, quò se ad amorem incommodorum, acerbitatùmq; cupiditatem concitet, concitatur tamen, & de ejus plagis ac sanguine quendam quasi colorem ducit. Quem loquendi modum video placuisse Theodoro, Canticorum 4. de sponsæ labijs differenti; ubi sponsum sponsæ ita inducit loquentem: *Duxit colorem ex sanguine meo os tuum.* Unde id porrò, nisi ex assiduâ passionis Christi meditatione, & tanquã degustatione?

Quamobrem quod de Christi dilecta superius à nobis *L. 2. c. 19.* memorata, sancta inquam Lutgarde, proditur: quotiescunque in extasi posita passionem Dominicam contemplaretur, visam esse re ipsâ toto corpore sanguine perfusam, ipsis quoq; capillis eodem rubore infectis: id mysticâ quadam ratione effici dicimus in eorum animis, qui Salvatoris doloribus commeditandis delectantur: ut eorum mens tota, omnèsq; affectus intingantur veluti sanguine, & per amorem ac desiderium consimilia his quæ Christus tulerit, perpetiendi, sensim efficiantur ipsi Crucifixo concolores. Sed istud mox rursus explicatiùs, cùm de fortitudine in adversis. Consequitur quippe incommodorum amorem, fortis malorum patientia, & ijsdem propemodum ex causis uterque subnascitur, ijsdem uterque alitur, atque augetur affectus.

X x x x

Verùm

Verùm cum permultæ atque pergraves rationes earum
causæ adferri possint, quamobrem ij, qui crebrò in Domi-
nica passione exerceantur, consimilium ærumnarum amorem
corripi atque incitari se sentiant: plerasq; omnes in operi
decurfu pertractavimus, eâ præfertim parte, quâ de patien-
tiæ Christianæ documentis & incitamentis agitur. At-
tendat tamen hoc loco, earum summa tanquam capita pone-
re, ad nonnullum seu artis compendium, seu memoriz ab-
miniculum valitura. Potissimum igitur triplici istâ con-
sideratione, Crucifixi amatores id quod nunc agimus con-
sequi videntur.

§. 2.

Ejus fructus tres potissimum cause referuntur.

Prima: Quod seridè identidemq; secum reputent Chri-
stum Jesum, hoc est, Deum atque Dominum suum, non
tantum omnibus subditum fuisse humanæ vitæ incommo-
dis (quod ipsum per sese valet plurimum) sed eadem illum
magnâ utique suâ voluntate, summo animi studio atque fer-
vore esse complexum. Eò quippe venisse de coelo, mortali
carne circumdatum, quò miseriarum nostrarum quas adde-
mabat, & ipse particeps fieret. Tum, vel in ipso matris
utero, ipsiq; momento sui conceptus, velut impatientem
desiderij, præoccupavisse dolores crucis, in qua animo ser-
per defixus hæserit; neque ipsis contentum supplicij, eo-
rum perpetuò excruciatum imagine, & passionis suæ cal-
cem, etiam priusquam propinaretur ab hostibus, ore an-
dissimo, nec parcis labris, anticipasse. Exultasse desiquè
in pœnis suis, quòd jam summa votorum attingeret, siq; li-
liceret (ut cum Tertulliano supra diximus) plenâ patientia
voluptate saginari; dicente item Simone de Cassia: *Dolens
mori amabat, amans moriebatur, moriens exultabat.* Has
Christi amores, has Domini sui delicias fuisse.

L. 13.

Quâ cogitatione nescio an ullum esse possit, ad ingeniam & Christi Jesu amantem animam, rerum incommodarum ac molestarum amore inflammandam, incitamentum potentius. Huc enim tandem adducitur ac propemodum compellitur Exercitatoris animus, ut ea denique sibi adamanda & expetenda necessarîo existimet, non quæ stulta mundi aut Deo inimica carnis sapientia suggerit, sed quæ Dei Filii, ipsa inquam æterna Dei Sapientia cum hominibus conversans, tantoperè amârit, & tanto ambitu ipsa sibi depoposcerit.

Tandem velut turpe est, & indignum cordis amorisq; nostri ingenuitate, ea amare quæ Deus oderit; ut idcirco putârît Tertullianus, brevi hoc verbo satis persuasisse pœnitentiam: *Pœniteat amasse, quæ DEUS non amat.* ita generosæ ac bonæ menti satis est ea cogitatio, ut etiam contraria, aut genio suo repugnantia adamet, quod ea prior amârit Christus, & velut pro summis atque unicis delicijs habuerit.

Altera est: quòd itidem intelligant, Dominum ac Redemptorem suum, cui omnia debeant, cui uni placere, seseq; probare desiderent, id à se unicè ac vehementer expetere, ut hæc eadem ament atque cupiant, quæ ipse tam avidè complexus sit, & quæ electis suis libenter largiri consueverit, ut pretiosa xenia, & chara pignora amoris sui, incommoda, inquam, arumnas, cruces, acerbitates. Hanc etenim esse præclaram ac luculentam hereditatem, quam in cruce moriens filijs charissimis reliquerit; hunc pretiosum anulum, quò animas sanctas sibi desponsit; hanc arriam salutis certissimam; hoc gravissimum firmissimûmq; sinceræ suæ dilectionis, & electionis æternæ argumentum.

Neque verò videri quidquam esse in rebus humanis, quo magis delectetur divinitas, quàm lætâ fortiq; duris in rebus mortalium patientiâ. Ut vel ideo (interprete Chryso-

Job 2. stomus) videatur, vitam inter arumnas Jobo servari voluisse, quò diutiùs sibi frui liceret ejus spectaculi voluptate. *de provid. c. 2.* quo modo etiam Senecam videmus de Catone suo, ob peritum certum & efficacem vulnus, lentiùs moriente, ideòque rursus admotam manu viscera sua spargente, Deosque diutiùs sui spectaculo detinente, elegantius quàm verius philosophanter.

In Catenis. Sed audiamus Doctorem Chrysostomum, qui Deum ad Satanam ita loquentem inducit: *Animam ejus serva. Etenim si jam de medio eum sustuleris, theatrum nobis non placet amplius.* Hoc est: carebimus pulcherrimo illo & nobis precundissimo invictæ patientiæ spectaculo; subtraheretur nobis illa voluptas, quàm pugilem illum de caelo spectamus, in isto honoris nostri theatro, cum diuturnis suis doloribus, velut cum bestiis atrocissimis, fortiter egregieque dimicantem. Rectè siquidem Minutius Felix, Senecam imitatus: *Quam pulchrum (inquit) spectaculum DEO, cum Christianus cum*

L. 5. Tuscul. dolore congeeditur. Nam dolorem video à Tullio quoque, acerrimum virtutis adversarium, præclarè appellatum.

Hinc igitur Crucifixi sectator amare discit quæ patitur; & in summa dolorum acerbitate, subinde intentis collo oculis, malorum suorum patientiam, hæc etiam meditatione solatur: *Aspèctat me Deus. Delectatur hoc mei spectaculo suavissimus Redemptor.* Patientia mea dulcis est DEO. Perferamus igitur cum gaudio hoc quodcunque est acerbitalis; & istam de nobis patientiæ vice redditam, dulcissimi Jesu dolores quodammodo solemur ac repensemur. Tanti est, & immenso pluris, etiam tantillum oblectare divinos oculos, blandèque in se defixos, nec sine voluptate detinere.

Tertia: quòd persuasissimum habeant, nihil sibi in vita gloriosius, nihil optabilius posse obtingere, quàm ut ad Domini ac Salvatoris sui similitudinem accedant quàm proximè, atque ad illud perfectissimum exemplar, non sensu

modò atque affectu, sed etiam ipsà re atque effectu conformantur. Cùmq; assiduè præ oculis habeant miserabilem illam viri dolorum imaginem, egentis, afflicti, oppressi, omnibus deniq; acerbitatibus dilacerati; eum sibi habitum ac formam optandam consecrandamq; existimant: neque ea proinde jam refugiunt, quæ ceteri hominum, uti gravia & odiosa averfantur; quin ea potius ed adamant exquiruntq; impensius, quòd ijs intelligant, veluti quibusdam seu penicilli seu scalpri ductibus, se in sacram quandam formam Crucifixi effigiem, eoque paulatim in amorem suum Crucifixum transformari. De quibus antea magis ex professo est dictum.

§. 3.

Ingens ac summè expetenda ejus fructus utilitas.

Quamobrem, ut hoc caput concludam: istum ego omnium hujus exercitationis fructum, in paucis jucundum, existimem, atque in primis optabilem humanæ vitæ. Nam cum necesse sit hominum generi adversa multa atque acerba incidere: qui hæc non tantum tolerare patienter, sed etiam amare atque experere, ex intima Christi crucifixi disciplina didicerit; is utili sanè patientiæ suæ compendio, & Deum oblectat mirificè, & amplificat Christi gloriam, & pretium addit suis meritis, ipsumq; laborem patiendi ac malorum sensum sibi minuit, & præsens habet in rebus adversis atque acerbis casibus allevamentum. Amore quippe (ut alio loco cum Augustino jam diximus) amore inquam dulcescunt omnia; & quæ per sese imparibilia videantur, & sub quorum pondere gemant alij, non modò redduntur tolerabilia, verum & levia & suavia efficiuntur amanti. Unde S. Bernardus illa sponsæ verba exponens; *fasciculus myrrha dilectus meus mihi: Annon fasciculus (inquit) cujus jugum suave est, & onus leve. Non quia leve in se (nec enim levum, passionis aspe-*

asperitas, mortis amaritudo) sed leve tamen amanti. Et idem non ait tantum, fasciculus myrrha dilectus meus: sed mihi, inquit, qua diligo, fasciculus est. Ita Bernardus.

CAPVT V.

Fortitudo & robur animi in sufferendis
adversis.

EX eadem circa Crucifixum assiduâ exercitatione, velut sponte suâ & iste fructus enascitur, fortitudo scilicet & robur animi in suscipiendis perferendisq; rebus adversis: ut propterea Hebræos variè vexatos atque afflictos, quò robustam in malis suis constantiam teneant, hunc in modum hortetur Apostolus: *Recogitate enim eam, qui tantum sustinuit à peccatoribus adversus semetipsum contradictionem: ut ne fatigemini, animis vestris deficientes.* Quibus aperte significat, vim illam ac robur animi in adversorum tolerantia, ex ea Christi passionum recogitatione ingenerari. Sive id ita fieri dicamus, quòd perpetuâ Christi cruciarum memoria, ejusq; vulnerum familiari tractatione, similitum heorem paulatim dediscat animus, atque veluti sine sensu, Crucifixo congruentes sensus induat, & eodem tanquam colore tingatur: sive quòd ita exercitati, pro dilecto & cum dilecto suo, quem assiduè in oculis circumferant, cujus intima charitate langueant, durum aliquid sufferre, dulce existiment: sive quòd qualibet animi corporisve cruciamenta, ut adimpletionem passionum Christi aspiciant, nec tan se, quàm Christum ea perferre, & non modo secum, sed in se ac pro se dilectum pati sentiant.

Tot enim, quæ quidem huc faciant, rationes reperio ac tanquam bases, quibus (ut ita loquar) erecta stat & im-